

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא
 7600234@gmail.com
 973 היומי

גיטין דף ע"ה למסקנא

דף ע"ה ע"א

א. נתינה בעל כרחו שלא בפני המקבל, אינה חשובה נתינה. ובפני המקבל, י"א שחשובה נתינה, וי"א שאינה נתינה. לפיכך:

המגרש את אשתו על מנת שתתן לו מאתים זוז, ונתנה לו מדעתו, מגורשת. שלא מדעתו (ובפניו), י"א שמגורשת וי"א שאינה מגורשת.

הקונה בית בבתי ערי חומה, יכול המוכר לפדותו בעל כרחו עד י"ב חודש. ואם נטמן הקונה ביום שמלאו י"ב חודש, וזיכה לו המוכר את המעות בעל כרחו (שלא בפניו), מעיקר הדין אינה חשובה נתינה ולא נגאלה. אך הלל הזקן תיקן שיהא חולש את מעותיו ללשכה שתיקנו לכך, וישבור דלת ביתו ונכנס, וכשירצה הלה, יבוא ויטול את מעותיו.

ב. כל מקום ששנה רבי שמעון בן גמליאל במשנתנו הלכה כמותו. חוץ מערב, וצידן (במשנתנו, לענין אצטלית), וראיה אחרונה.

ג. אמר לה: הרי זה גיטיך והנייר שלי, אינה מגורשת, שנאמר 'ונתן' ולא נתן לה כלום.

ד. אמר לה: "הרי זה גיטיך על מנת שתחזירי לי את הנייר", לסובר שיכל האומר על מנת כאומר מעכשיו, מגורשת גם אם התנה ככל משפטי התנאים, שהגירושין כבר חל כשהנייר בידה, ולמחר תקיים את תנאה. ולסובר 'כל האומר על מנת לאו כאומר מעכשיו', אם לא התנה כמשפטי התנאים (ראה להלן), מגורשת, כי המעשה קיים והתנאי בטל.

ואלו הן משפטי התנאים – לשיטת רבי מאיר הלומד מבני גד ובני ראובן: (א) צריך לכפול התנאי, שאם לא תחזיר לא יהא גט. (ב) י"א שצריך שיקדים תנאי למעשה, ואם הקדים

המעשה לתנאי, שאמר לה הרי זה גיטיך על מנת וכו', התנאי בטל. ג) י"א שגם אם הקדים התנאי, וכפלו, צריך שיהיה התנאי בדבר אחד ומעשה בדבר אחר, ואפ התנאי והמעשה בגט עצמו, (כגון הרי זה גיטיך על מנת שתחזירי לי את הנייר) התנאי בטל והמעשה קיים. ד) צריך שיהא הן קודם ללאו, ולא לאו קודם להן.

דף ע"ה ע"א

א. שמואל תיקן בגט של שכיב מרע שיכפול הבעל התנאי, ויאמר: "אם לא מתי לא יהא גט, ואם מתי יהא גט". אבל לא יקדים 'אם מתי', כי אדם מקדים פורענות לנפשו. ורבא תיקן שיאמר: "אם לא מתי לא יהא גט, אם מתי יהא גט, אם לא מתי לא יהא גט", שצריך גם שיהא הן קודם ללאו.

ב. הרי זה גיטיך על מנת שתשמישי את אבא, ולא פירש כמה תשמשנו, צריכה לשמשו כל ימי חייו (רש"י). ואם מת האב, הרי זה גט.

ג. הרי זה גיטיך על מנת שתניקי את בני, ולא פירש כמה תניקנו, מצאנו מחלוקת בדבר: א) לתנא קמא מניקתו שתי שנים. ב) לרבי יהודה שמונה עשר חודש. ג) י"א שלרבן שמעון בן גמליאל מניקתו יום אחד, ודיו. ד) לרב אשי, לתנא קמא מניקתו יום אחד מתוך שתי שנים, ולרבי יהודה יום אחד משמונה עשר חודש.

ד. מת הבן תוך שתי שנים או י"ח חודש, לת"ק ורבי יהודה הרי זה גט, מאחר שלא פירש כמה תניקנו, לא נתכוון אלא להרווחה. ולרב אשי, כיון שלא הניקה יום אחד קודם מותו, לא קיים התנאי ובטל הגט.

ה. אמר לה על מנת שתשמישי את אבא שתי שנים, או על מנת שתניקי את בני שתי שנים, ומת הבן או האב, או שאמר האב אי אפשי שתשמשני, אינו גט, כיון שפירש שתי שנים. ולרבן שמעון בן גמליאל, אם העכבה לא היתה ממנה (שמת, או שלא רצה שתשמשנו ולא משום שכעס עליה), הרי זה גט.

לומד יקר! דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת:

7600235@gmail.com

© כל הזכויות שמורות למערכת "הדף היומי למסקנא". אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת:

7600234@gmail.com